

CÔN GI' VUI HƠN

NGUYỄN T. HAI

Đã có bao giờ các bạn chờ đợi một điều gì có thể thay đổi hẳn đổi bạn chưa? Tôi nghĩ đã là người Việt tỵ nạn thế nào bạn cũng đã trôi qua những giây phút này với những hình thức khác nhau.

Từ lâu định bụng viết hằng các bạn những suy nghĩ, những hành động của tôi qua những ngày tháng chờ đợi tin lành nhưng vẫn ngại chữ "tôi" đáng ghét, nhưng rồi nghĩ lại LTCC của mình cũng là nơi có thể ab ủ những điều đáng thường, đáng ghét này chứ nhỉ. Vẫn lại nếu ban phu trách cầm thay "đói" thì cho lên khuôn, còn như dã "no bụng" thì cù' việc cho vào sọt rác vậy.

*

* * *

Một buổi sáng đẹp trời cuối tháng 9, tôi nhận được 1 điện tín từ VN vốn vẹn "Chị và N. đi Dalat 25-9-83". Tôi mừng quá, nghĩ rằng may mắn đã đến với chúng tôi qua bao ngày mong đợi vì thế là nhã tôi đã đi chui. Biết "chui" là nguy hiểm nhưng vẫn "chui". Thế nhưng lần gió vui mừng đó chẳng kéo dài được bao lâu khi tôi nhận thấy điện tín đánh đi 3 ngày sau, có lẽ hơi sớm vì trước dây già đình đã có lần cúng heo quay 7 ngày sau mừng "chui thoát", náo ngổ heo quay ấy lại được dũng dẽ di thăm nuôi, và cù' tiếc rằng giá điện tín đánh đi trễ ít hôm nay thì chắc ăn hơn. Nhưng dù sao được thế cũng đáng vui đáng mừng hơn là cù' năm chờ đợi. Tôi đã đánh điện về VN cảm ơn và yêu cầu xác nhận kết quả khởi hành và qua Mả Lai và Nam Dương báo tin mừng cho con cái biết tin lành để theo dõi. Mặt khác, tôi cũng viết thô qua Mả Lai nhờ người bạn Úc ở trong phái đoàn tuyên chọn người định cư; qua Bangkok nhờ người bạn của 1 người Việt tỵ nạn khác đang làm việc ở tòa Đại Sứ Thái Lan nhưng có liên lạc thường xuyên với các trại tỵ nạn Mả Lai, Nam Dương và Hồng Tháp Tự của tiêu hàng để truy tìm và báo tin cho tôi.

Mùi ngày lảng lẽ trôi qua trong mong đợi và lo âu. Lúc đó tôi
nghĩ rằng cuộc diệm đã an bài: nếu may mắn thì chuyến đi cập
bến nái nào rồi rủi ro thì đã chìm sâu dưới đại dương. Tuy rằng
trước đây gia đình đã chấp nhận thà là chết giữa biển cả vẫn
hơn là sống tủi nhục, dối khô với bọn vô thân khát máu để giết
oan ức cha mẹ tôi và có thể cả đàn con tôi, nhưng nay khi mà
thầy ngày đoàn tụ trọn vẹn đã gần kề, chỉ còn l chuyến chót
nữa mà thất bại thì hoàn cảnh xót xa quá. Lại nghĩ rằng nếu
chờ đi chính thức được thì chắc chắn may dù rằng có hồi lâu.
Đó là tâm trạng được voi dời tiễn; xuống ngựa rồi thì tiễn tiễn
phải không các bạn?

Nhớ lại lần vượt biển của tôi vào những ngày tháng biển lảng
hòn mà cõi đời thay hoang hò gì chuyến đi này lại trong tháng
9, tháng của mưa sa bão táp. Càng nhớ lại những điều tai nghe
mắt thấy ở Bidong càng lo âu thêm. Nhứt là các con tôi đã
nhiều lần viết thơ từ đảo tháng về VN khuyên can mẹ chúng
đừng liêu linh, hãy chờ đi chính thức và cưng yêu cầu tôi can
gián nhà tôi: chúng đã quá sợ hãi sau chuyến đi, để thầy tận
mắt những thây người già cả được quăng xuống biển, đã thấy giá
trị những quả chanh lớn hơn lường vang, sự sống của con người
vượt biển quá mong manh dối với biển cả. Hai ngày sau nhận
được thơ tôi trê từ Nam Duong, viết cách đó là 1 tháng, con tôi
đã nhắc lại một giac mơ hãi hùng của tôi 5 năm về trước: nhà
tôi đã bị sóng biển Nha Trang cuồn di trước sự ngổ ngáo của tôi.
Bức thơ đã đến đúng lúc tâm hồn đang giào động lo âu và nó đã
dánh tôi ngã gục. Tôi hối hận đã không thật sự cương quyết
khuyên can nhà tôi chờ đợi mặc dầu đã được nhà tôi giải thích
trước đây những khó khăn riêng của gia đình trong ván đẻ di
chính thức và cho biết dành phai liều chủ không thể làm sao hơn:
không cần cước, không hộ khẩu, không nhà cửa, không tiền lạm
sao di chính thức. May hôm sau thơ từ Bidong (Mã Lai) gửi về
cho biết mẹ chúng không đến đó. Tôi vẫn an ủi là lúc sau này
phân nhiều các ghe tàu cố tránh Thái Lan nên đã di sâu xuống

Năm nén tập vào Năm Đường nhiều hơn.. Cuối tuần thứ ba thì được
thờ từ Galang (Năm Đường) cho biết mẹ chúng không có ở đó. Tôi
buồn cõng ray rức và già tăng hơn, mặc dù tôi nghĩ là phải
hơn 1 tháng hay hơn mà không có tin gì thì mới đáng thất vọng.
Nhưng 2 lát thờ ấy cứ ám ảnh tôi ngày đêm. Tôi không học hành
gì được nữa cả, mà chỉ nghĩ đến nhà tôi và đưa con trai đi cùng
chuyến. Chẳng ăn ngủ gì được cả. Đã ngủ chẳng được thì lại
nghĩ vẫn vò vè những giai đoạn vui buồn, những kỷ niệm xa xưa
lần lượt hiện ra trước mắt tôi dù nhảm hay mờ trũng trừng tuy
lộn xộn về thời gian nhưng chất chứa đầy tình cảm: những ngày
gian khổ với buồn ghen bán bỗng của thời tôi còn là sinh viên,
với những gian truân cực khổ một mình đem con chạy loạn của
Mẫu Thân, với những lo sợ hãi hùng trong thời gian tôi đi học
tập, với những bôn ba xuôi ngược tìm mọi cách con đi vượt biển
và hàng tuần Cà Mau rồi Rạch Giá nuôi tù. Rồi những chuyến di
chơi đây thích thú và hạnh phúc ở Phan Rang, Qui Nhơn, Huế, Nha
Trang, những ngõ nghênh, say sưa của những ngày tháng mới yêu
nhau ở Dalat...v...v...(tỷ kiêm duyệt 7 hàng) Hết nghĩ đến mẹ
lại thương con và nghĩ là từ nay chúng sẽ mồ côi mẹ. Biết bao
đêm nằm ôm đứa con gái mà tội nghiệp. Mẹ nó thường nói nhất nhà
vì ra đời chẳng được bao lâu thì đãt nước tan tành, nó đã phải
sống nghèo nhọc, thiếu thốn mọi bề chẳng biết tuổi ấu thơ là gì.
Rồi những gì nhà tôi căn dặn lo ^{con} trước ngày ra đi nǎo tôi đã
thực hiện được gì đâu. Nước mắt tôi đã nhiều lần làm ướt sáu
mái tóc con nhưng nó vẫn ngủ say. Nhiều đêm thức trắng, hết
nắng hiu đưa út lại âm thầm từ phòng trong ra phòng ngoài nhìn
anh chị nó ngủ say sau những giờ học vật và với quyết tâm giupt
cho được những hàng "A" để làm phần thưởng đáng mẹ. Càng nhìn
về ngày thờ của chúng, càng tội nghiệp.

Sức khỏe tôi ngày càng kém, nét mặt bờ phờ mất hết cả khía sắc
dến nỗi bạn bè lang gieng biết rõ nỗi lo âu của tôi, Sợ gọi
lại mồi ưu sâu của tôi nên họ đã tìm cách lánh trước khi thấy
tôi đăng xe. Quá lo tâm trí tôi hình như cũng đã bỏ rơi tôi

nên đã bao lèn vượt đèn đỏ và hơn 1 lần lái xe ngược chiều. Thay có thể nguy hiểm đến tính mạng như chơi tôi đánh phai dùng xe buýt trong mọi di chuyển cần thiết. Hàng ngày phải lội 11 giờ mỗi có thể nhưng cứ từ 10 giờ trưa đi là cứ tối 15' lại chạy xuống xem thé; ruột gan như đốt cháy với thời gian. Một ngày là cả năm!

Lúc ấy tôi đang học programmer theo nhóm, các bạn cùng nhóm đã ngạc nhiên vì tôi càng sửa lỗi program lại càng rỗi nhồi thêm. Thật vậy chúng bạn và cả máy computer kia làm sao hiểu nỗi cài logic của một người sấp điên.

Nhưng rồi 1 buổi sáng kia trong xáy thé có 1 bì thé lạ. Rồi tôi thét lên sung sướng, tôi thấy một nguồn ánh sáng rực rỡ bao quanh tôi, tôi cầm thấy 1 sức sống mới đang động tràn lên khắp cơ thể tôi. Tôi đã thấy nét chữ của thằng con trai tôi trên bì thé ấy. Thế là được rồi, dù cho nhà tôi đang ở trên 1 hòn đảo nhỏ nhặt nào, hay tại 1 quốc gia xa xôi nào cũng được, miễn là còn sống. Tôi chỉ cần bấy nhiêu thôi. Tôi bàng hoàng trong sung sướng.

Vội vãng xé bức thé, linh tinh đã cho tôi thấy ngay trong những hàng chữ chí chít tin nhà tôi, con tôi và 1 số bà con đã đáp vào 1 đảo ở Indonesia. Nước mắt sung sướng trào ra, tôi không đọc thêm được gì nữa cả. Nhưng bỗng nhiên tôi thấy chóng mặt phải tựa vào bức tường và cầm thé bao nhiêu sức lực tự nhiên tèn biển, giống như 1 sợi giây thun bị kéo căng lâu ngày, nay tự nhiên được tung ra, co rút lại và mềm xéo mất hết cả nội lực.

Tú hỏi "mở chặng" vì trong những ngày trước đây cũng đã nhiều lần tôi đã mở được những nàng tiên của tuổi ấu thơ hoặc những Superman, Wonder Woman thời đại hay các hành tinh khác đã giúp

tôi cùu thoát nhà tôi. Nhưng không, bờ thô bị xé toạc và bức thô kia vẫn ném trong tay tôi, và dưới đất là những bức thô khác rời rứt khỏi tay tôi từ lúc nào

Vội vàng lướm tất cả các thô và vùa chạy lên phòng vùa la lo: "mẹ đến Indonesia rồi, mẹ đến Indonesia rồi". Nhưng khi đập tung cửa phòng để vào mới nhớ là giờ đó các con tôi con đang ở trường.

Dọc di dọc lại thô 2,3 lần nhưng cũng vẫn chênh nhòe gì ngoài các hàng chuí dầu. Sau đó người tôi hình như cù bay bổng lên trên không trung trong mây ngày liên, chân thì cù nhảy cà từng trong phòng, miệng thì cù hát nghêu ngao làm các con tôi cù ngồi là tôi "sếp điên". Hình như cùng phai 3-4 hôm tôi mới lấy lại thẳng băng.

Tuy chí trong giây phút ngắn ngủi, nhưng mâu thuẫn đã thật sự đem đến cho tôi niềm vui sướng nhất, sướng hơn gấp bội lần khi tàu tôi xép vào được giàn khoan dầu Ma Lai vì đã không có yếu tố bất ngờ.

Không vui sao được khi mà trong những ngày trước đây tiềm thức đã nhắc nhở tôi nhòe lại độc nhất cùu thô mà khi còn học sinh tôi đã tự ché Lemartine quá si tình:

"Un seul être me manque, tout est dépeuplé"

*

* * *

Xin các bạn cù chui tôi là điện khùng (tôi đã ngoáy sẵn lỗ tai để nghe) đã làm các bạn mất mây trang giây, mất mây phút vắng ngoc, nhưng chắc cũng có những bạn cũng đã sống qua những giây phút tương tự hoặc hồn núa mà không muốn viết ra. Riêng tôi, tôi muốn chúc một số bạn sẽ được sống những phút trên để đời các bạn được vui tươi hơn, được lên đường hơn.

Người gấp may mắn